

L'Índia sense Indira

Dos assassinats han commocionat el món la passada setmana: aparegué el cadàver del sacerdot polonès Popieluszko, segrestat el dia 19 d'octubre, i fou assassinada a Nova Delhi la mítica dirigent asiàtica, filla de Nehru, Indira Gandhi. El règim polonès ha tingut sort, perquè el protagonisme de la Gandhi ha fet secundari el terrible assassinat comès per tres policies polítics.

El punt més notable de tot aquest afer és que si, d'una banda, el sacerdot polonès passa a la llista

Ernest UDINA

dels herois i màrtirs nacionals, de l'altra, la provocació que ha significat aquest és un colp per a la mateixa ala dogmàtica del partit que l'ha inspirat o ordenat. Com a resultat, però, a la ràbia interior de cada polonès correspon una traducció política de més moderació encara, com han mostrat les declaracions de Walesa i l'actitud pacífica de l'església catòlica.

És un camí molt llarg el que resta a l'oposició polonesa per a l'acompliment dels seus objectius. Polònia és sotmesa a una dictadura interior sense cap suport social i, sobretot, a la

dictadura exterior de la Unió Soviètica. La moderació sembla l'única via davant de tants perills. Resta en tot cas, per al futur, almenys, la lliçó moral i ètica donada en aquesta frase del darrer sermó de Popieluszko: «Els actes de violència mostren sobretot la baixesa humana de qui els comet.»

La violència índia té ben bé unes altres característiques. Indira Gandhi ha mort a mans de la fracció radical d'una ètnia i una religió a les quals ha fet ben poc cas: la minoria Sikh, només un dos per cent de la població índia, determinada a obtenir una autonomia que In-

dira Gandhi no volgué cedir. Una gent que, després de segles d'incomprensió, ha esdevingut una minoria guerrera que, com altres comunitats índies (especialment bengalis i musulmans del Caixmir), estan disposats a donar-ho tot, en les fraccions més radicals, per a assolir la independència, ja que no se'ls ha donat l'autonomia.

La mort d'Indira Gandhi a mans de dos escortes sikhs, ben convençuts que complien el seu deure històric, sumeix en una segura inestabilitat el gran país de set-cents milions d'habitants. És de preveure que les violències radicals i les religioses augmentaran en un estat on ja ni és notícia que morin dues o tres desenes de persones en un dia. No és de preveure que el jove Rakhi Gandhi, fill de l'assassinada i nou primer ministre, pugui acabar amb una situació de violència que no prové, curiosament, de la misèria, sinó d'enfrontaments religiosos. La seua autoritat és molt escassa, com reconeixia la seua mare.

La inestabilitat interior provocarà sens dubte l'apetència de les grans potències i dels països veïns. La Unió Soviètica ataca la CIA d'instigadora de l'atemptat, i Reagan vol ja des d'ara millorar les relacions amb l'Índia, una vegada desapareguda la neutral —que EUA considerava pro-soviètica— Indira Gandhi. Pakistan i Xina, durament tractats per l'assassinada, també volen fer-hi el seu joc. La desaparició de la històrica líder grava un gran interrogant sobre el futur d'un estat que sembla viure encara, pels seus costums i les seues guerres santes, en l'edat mitjana, però que se situava en procés d'enfrontar els grans reptes de la nostra època.



Indira Gandhi parlant en un acte amb membres de la secta Sikh

/ Arxiu